

[Iver Poulsen.]

den højtærede handelsminister ifølge dagspressen har udtalt, at de indrømmelser, Danmark har fået inden for EFTA, opvejer de tab, vi har lidt inden for EEC, for det kan næppe være rigtigt. De tab, der hidtil er påført os inden for EEC, er, som jeg sagde før, beregnet til ca. 200 mill. kr., og så vidt jeg er orienteret, er det, vi har opnået inden for EFTA, beregnet til ca. 30 mill. kr. Måske er jeg forkert underrettet, men så håber jeg, at den højtærede udenrigsminister vil korrigere. Der er altså en væsentlig forskel, men i hvert fald: sådanne udtalelser, som den højtærede handelsminister her har fremsat, kan kun være til skade for udenrigsministerens forhandlinger i Bruxelles. De er ikke til gavn for nogen, men til skade for alle, først og fremmest for landbruget og for husmændene, de fjerkræ- og ægproducerende radikale husmænd. Man skulle ellers synes, at den højtærede handelsminister kunne have nok at gribe i for øjeblikket inden for sit eget ministerium og kunne spare sig og skåne os for denne gæsteoptræden som regeringens først forsvarspolitiske og siden udenrigspolitiske profet.

Det er ikke blot markedsforholdene, der tegner sig mørkt for landbruget, det gør også landbrugets produktionsforhold, og de er pludselig kommet ind under en helt ny og anden synsvinkel end den økonomisk-tekniske, som vi tidligere har betragtet dem fra. Det er ejendommeligt, at den højtærede statsminister ikke dybere gik ind på disse forhold i forbindelse med jultællingen af antallet af medhjælpere inden for landbruget. Det kan naturligvis være ubehageligt for statsministeren at måtte indrømme, at udviklingen helt har slået bunden ud af regeringens jordpolitik og for længst er løbet fra den gamle radikale udstykningstanke. Man kan beklage denne udvikling, men vi kan ikke standse den, og hvis vi vil overleve, må vi tage den til efterretning og snarest muligt indrette os efter den.

Vi har tidligere henledt regeringens opmærksomhed på, at en strukturændring måtte påbegyndes snarest, og at der måtte gives landbruget friere tøjler, så det selv kunne finde frem til de brugsstørrelser, der var rentable. Det er landbruget, der har skoen på og ved, hvor den trykker, og det

er landbruget, der har mulighed for i så stor frihed som muligt at tilrettelægge produktionsforholdene, så de er rentable. Det skal ikke ordnes på regeringskontorer eller efter mosgroede radikale linealer herinde på Christiansborg. Det må landbruget kunne finde frem til.

Vi har også gjort opmærksom på, at den dag hurtigt nærmede sig, da der ikke var unge landmænd nok til at overtage de allerede bestående brug. Nu er dagen faktisk kommet. Før krigen var der ca. 14.000 unge til at overtage 7.000 ejendomme. I 1958 var der balance, 7.000 unge fra landbruget til at overtage ca. 7.000 ejendomme. I dag er forholdet det, at der kun er ca. 3.000 unge til at overtage ca. 6.000 ejendomme. Det er tal, som vækker til eftertanke, og de har allerede givet resultat, idet landbruget er ved at blive et gammelmandserhverv. Ejerne bliver siddende længere end tidligere ved ejendommene. Disse tal viser, at det haster, og at det haster meget stærkt med at få udarbejdet en landbrugspolitik, hvis ikke vi vil se ødegårde skyde op så hurtigt som paddehatte.

Naturligvis kan vi alle sammen dele regeringens glæde over den øjeblikkelige økonomiske balance og den forholdsvis tilfredsstillende valutabeholdning, men statsministeren vender rundt på årsagerne til den gunstige udvikling i en sådan grad, at det er vanskeligt at se, hvad der er opad, og hvad der er nedad.

Omsforligets sanerende virkning på vor løbske økonomi udeblev fuldstændig, og det skulle den gøre, for når de forbrugsbegrænsende varefordyrelser, man indførte, blev indregnet i pristallet, således at ca. 80 pct. af den danske befolkning fik hel eller delvis dækning for disse forbrugsbegrænsende varefordyrelser, medens eksporterhvervene og sparerne som sædvanlig blev sorteper, så skulle det ende i vejgrøften. Der blev udpumpet 3-4 dyrtidsportioner, og resultatet var, at løn-, pris- og omkostningsniveauet blev hævet til stor skade for erhvervslivet og dets konkurrenceevne. Vor økonomiske løbskkørsel fortsatte da også i en sådan grad, at regeringen blev nødt til at gå til folketinget og få bevilget tilladelse til at optage et udenlandsk statslån på 500 mill. kr. i januar måned for at supplere vore løbende valutaindtjener. Omsforligets